

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

REPUBLIKA HRVATSKA
OKRUŽNO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U GOSPIČU

Prisiljeno: 18. 05. 1995.		
Org. jedn.	Broj	Priloga
	KT-11/93	

ma op...
ye

PRISILJENO
17. 05. 1995
Broj: K-11/93

Broj: I Kž-454/1994-3

P R E S U D A
U IME REPUBLIKE HRVATSKE!

Vrhovni sud Republike Hrvatske u Zagrebu u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Ane Garačić kao predsjednika vijeća, te Katice Jelić, mr. Branka Zmajevića, Milana Petranovića i Vesne Vrbetić kao članova vijeća i savjetnika Zlate Lipnjak-Bosanac kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv opt. Radojčić Radenka i dr., zbog kriv. djela iz čl. 120. st. 1. OKZRH, odlučujući o žalbama državnog odvjetnika i opt. Radojčić Radenka, Prica Stanka, Malobabić Slavka, Rakočević Slobodana, Smiljanić Dušana, Nikolić Mome i Đukić Milorada podneseni protiv presude Okružnog suda u Gospiću od 15. siječnja 1994. br. K-11/93, u sjednici održanoj dana 13. travnja 1995. godine, saslušavši zamjenika državnog odvjetnika Republike Hrvatske Ivana Maračića

presudio je:

I Uvažava se žalba državnog odvjetnika, preinačuje se presuda suda prvoga stupnja u odluci o kazni i opt. Radenko Radojčić, Stanko Prica, Slavko Malobabić, Slobodan Rakočević, Dušan Smiljanić, Momo Nikolić i Milorad Đukić, za krivično djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, zbog kojega su tom presudom oglašeni krivima, po čl. 120. st. 1. OKZRH osuđuju i to opt. Radenko Radojčić, Stanko Prica, Slavko Malobabić, Slobodan Rakočević, Dušan Smiljanić i Milorad Đukić na kazne zatvora u trajanju od po šest godina, a opt. Momo Nikolić na kaznu zatvora u trajanju od deset godina.

II Žalba optuženika odbija se kao neosnovana i u ostalom pobijanom a nepreinačenom dijelu potvrđuje presuda suda prvoga stupnja.

O b r a z l o ž e n j e

Uvodno citiranom presudom suda prvoga stupnja oglašeni su u odsutnosti krivima opt. Radenko Radojčić, Stanko Prica, Slavko Malobabić, Slobodan Rakočević, Dušan Smiljanić, Momo Nikolić i Milorad Đukić, zbog kriv. djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, poblizje opisanog u izreci pobijane presude, te po istom krivičnom zakonu osuđeni na kaznu zatvora i to opt. Radenko Radojčić, Stanko Prica, Slavko Malobabić, Slobodan Rakočević, Dušan Smiljanić i Milorad Đukić u trajanju od po pet

godina svaki, a opt. Momo Nikolić u trajanju od osam godina.

Protiv te presude podnijeli su žalbe državni odvjetnik i svi optuženici po zajedničkom branitelju Stjepanu Nikšiću, odvjetniku iz Gospića.

Državni odvjetnik se žali zbog odluke o kazni i predlaže da se pobijanu presudu preinači u tom dijelu i optuženicima izreknu strože kazne.

Optuženici se žale zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede krivičnoga zakona, a slijedom toga i zbog odluke o kazni (čl. 369. ZKP), te predlažu da se pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Izjašnjavajući se o žalbama, na temelju čl. 360. st. 2. ZKP, državni odvjetnik Republike Hrvatske je predložio da se uvaži žalbu državnog odvjetnika, a žalba optuženika kao neosnovana da bude odbijena.

Žalba državnog odvjetnika je osnovana, a žalba optuženika je neosnovana.

Nisu, naime, u pravu optuženici kada pobijaju prvostupanjsku presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka.

Tu žalbenu osnovu obrazlažu tvrdnjom da pobijana presuda, osim u odnosu na opt. Momu Nikolića, ne sadrži razloge o "krivičnoj odgovornosti okrivljenika".

Međutim, krivična odgovornost je određena u čl. 9. st. 1. OKZRH, gdje je propisano da je krivično odgovoran počinitelj "koji je uračunljiv i koji krivično djelo počini s umišljajem ili iz nehata".

Sud prvog stupnja, prema spisima predmeta, nije imao ni osnova za sumnju u uračunljivost optuženika, a kako im je suđeno u odsutnosti, to ni bilo kakve mogućnosti i potrebe da u tom pravcu provodi daljnje dokaze.

U odnosu na samu krivnju optuženika za učinjeno djelo, a što se dalje navodi u žalbi i svakako u okviru žalbene osnove pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, sud prvog stupnja je dao razloge, sadržane u obrazloženju presude na stranicama 5-6.

Obrazlažući, pak, žalbenu osnovu pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, žalitelji tvrde da se odluka o njihovoj krivnji temelji na pretpostavci, izvedenoj iz njihovih položaja u tzv. JNA, da u tom pravcu nisu ni izvedeni potrebni dokazi, jer saslušani svjedoci, osim Slobodana Platiše, optuženike ni ne poznaju, a svjedok Platiša "je dao više svoje procjene i mišljenje" nego što je iskazivao o relevantnim činjenicama.

Suprotno ovim tvrdnjama, sud prvog stupnja je i potpuno i pravilno utvrdio činjenično stanje na temelju izvedenih dokaza, a izveo je sve dokaze koji su bili predloženi tijekom postupka, a što je bilo i dovoljno za utvrđenje odlučnih činjenica.

Svakako, a jer je optuženicima suđeno u odsutnosti, da činjenično stanje ovakvo kakvo je utvrđeno može biti upitno iznošenjem obrana optuženika, koje bi u tom slučaju trebalo i provjeriti, ali na temelju rezultata dokaznog postupka i položaja optuženika - a svi i nisu bili u službi u okupatorskoj vojsci, tzv. JNA - kako to proizlazi već iz samog činjeničnog opisa djela - sud prvog stupnja je utvrdio sve odlučne činjenice i svoje činjenične zaključke dostatno i valjano obrazložio.

U stvari, kada se analiziraju iskazi saslušanih svjedoka - Slobodana Platiše, Mile Pecića, Nikole Nikolića, Mile Kneževića, Marka Kneževića, Dražena Rendulića i posebno Josipa Bogovića, te ti iskazi ocijene pojedinačno i u svojoj ukupnosti i povezanosti, te uzmu u obzir radna mjesta i položaji optuženika, onda se objektivno može samo zaključiti da su optuženici učinili inkriminirano djelo iz izreke prvostupanjske presude, jer su svi oni znali kako se postupa prema civilnom stanovništvu, to su tolerirali i odobravali, a te djelatnosti, koje sadrže obilježja upravo predmetnog djela i htjeli kao svoje, dok je opt. Momo Nikolić i osobno na krajnje grub i ponižavajući način zlostavljao civilno stanovništvo, a napose svećenika Josipa Bogovića.

Stoga nije osnovana žalba optuženika zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te zbog povrede krivičnoga zakona.

Nije osnovana žalba optuženika ni zbog odluke o kazni (čl. 369. ZKP), već je s tog osnova opravdana žalba državnog odvjetnika.

Istina, sud prvoga stupnja faktički i nije bio u mogućnosti da utvrdi eventualno postojeće olakšavajuće okolnosti, ali one utvrđene okolnosti nisu došle do punog izražaja u izrečenim kaznama optuženicima, za jedno od najtežih djela, na što se opravdano ukazuje u žalbi državnog odvjetnika. Po nalaženju ovoga Vrhovnog suda, kao suda drugog stupnja, primjerene su prema optuženicima Radojčiću, Prici, Malobabiću, Rakočeviću, Smiljaniću i Đukiću u svemu kazne zatvora u trajanju od po šest godina, a opt. Nikoliću u trajanju od deset godina i za očekivati je da će se tim kaznama polučiti svrha kažnjavanja predviđena u čl. 31. u svezi sa čl. 4. st. 2. OKZRH. Upravo iz tog razloga žalba optuženika i u odnosu na odluku o kazni ocijenjena je kao neosnovana.

Slijedom iznesenih razloga, o žalbama stranaka je odlučeno kao u izreci na temelju čl. 377. st. 1. i čl. 374. ZKP.

U Zagrebu, 13. travnja 1995.

Zapisničar:
Lipnjak-Bosanac Zlata, v.r.

Predsjednik vijeća:
Garačić Ana, v.r.

Suglasnost ovog prijepisa s izvornikom ovjerava
Viši administrativni referent:

(Stefica Klepac)

